

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 3 ГОДИНА XX 2011 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

В БРОЯ

ЗА МИРОВАТА СКРЪБ, НАДЕЖДАТА И ВЯРАТА

Четете на стр. 2

Ролята на протестантите за изграждане на националното ни самосъзнание

ВЯРА И СВОБОДА

Четете на стр. 3

Джон Грис

ЕСТЕСТВЕНО РАЗВИТИЕ НА ЦЪРКВАТА

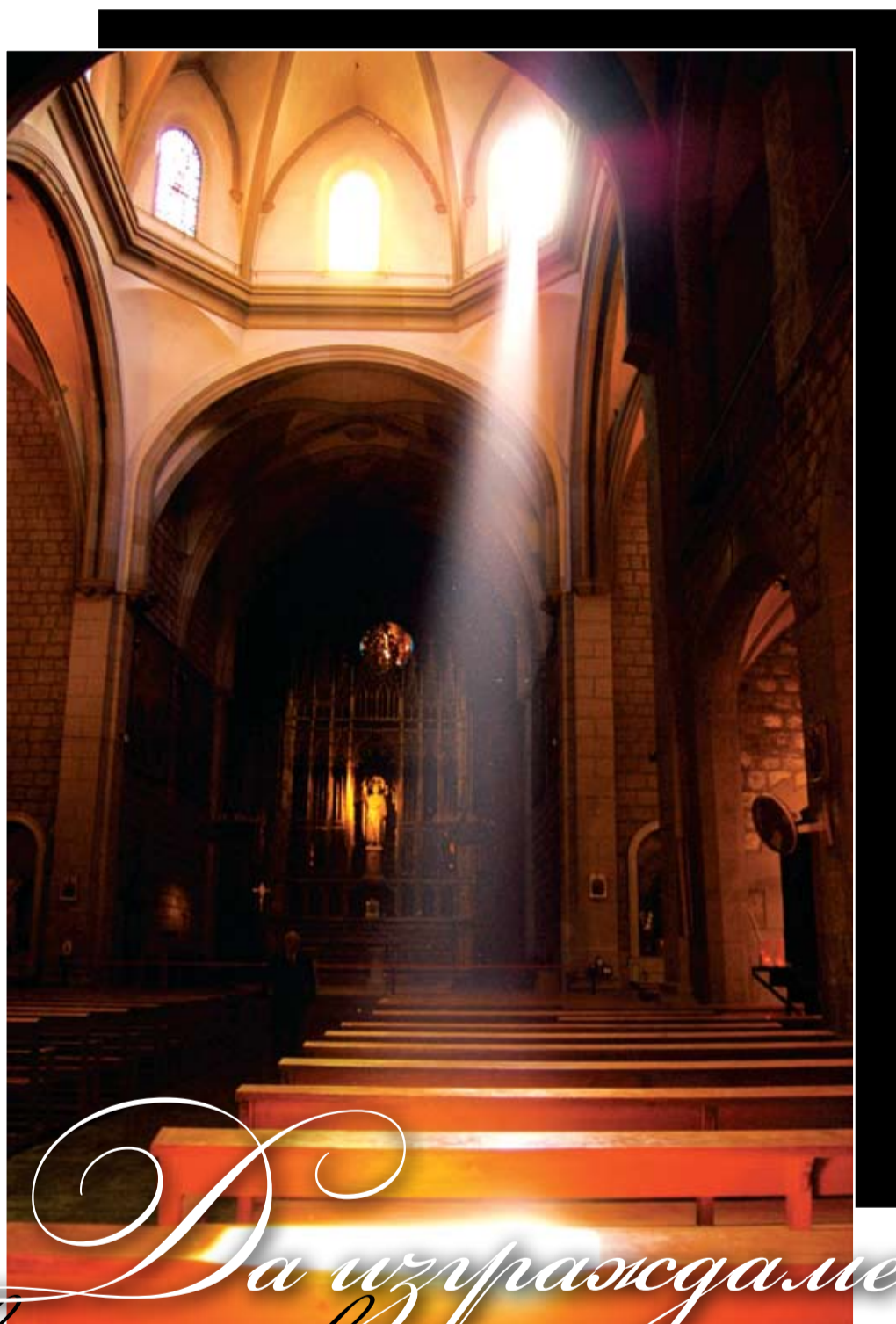
Четете на стр. 4

Статистиката

за 2009 и 2010 г. показва, че в църквите на адвентистите от седмия ден в България се наблюдава, макар и лек, отрицателен прираст. Тенденцията на застои и намаляване на църковното членство съществува от няколко години насам, но сякаш доскоро това не беше тревога. Църквите ни живееха с инерцията, която бяха получили от религиозното съживление в страната ни през 90-те години на миналия век, когато интересът към християнството в посткомунистическото ни общество беше значителен. Специалистите по църковно нарастване казват, че дори ако положителният църковен растеж падне под 10 % на година, това вече е сигнал за тревога.

Данните, които имаме за църковното членство, не показват реалната картина на състоянието на църквата. Ако направим една внимателна ревизия, числото на онези, които посещават богослужение и участват в живота на църквата, ще се окаже много по-малко. Като пример можем да видим какво е състоянието на една българска църква с около 100-тина членове по списък. (Взимаме я като пример, а не като стандарт. Някъде нещата може да са по-добре, а на друго място - още по-тревожни). По списък в църква, да я наречем X, има около 100 членове. От тях около 10 души живеят в чужбина повече от година. Поне

10 души са спрели да ходят на църква и са прекъснали всякакви контакти с нея. Около 10 души посещават много рядко църква. Това означава, че около 20% не са част от църквата, а за другите 10% църквата играе незначителна роля в живота им. Ако съвсем условно приложим тази схема към състоянието на църквите ни в България, може да се окаже, че от около 7000 църковни членове, между 1000 и 2000 души не са реално част от българската ни църква. Не знам дали ще имаме смелостта да направим една такава ревизия, но изводите от тези размишления, водят до неизбежния

Да изградим здрава църква

извод, че като лидери трябва да отговорим на тези тенденции. Ето защо на своето годишно заседание за 2010 г. Съюзният съвет прие решение:

Местната църква да е фокусът на Съюзния съвет на ЦАСА.

Като стратегия за нарастването ѝ се възприе подходът, наречен ЕСТЕСТВЕНО РАЗВИТИЕ НА ЦЪРКВАТА (NCD). В брой 10 от 2010 г. на в. „Християнска мисъл“ ние публикувахме първата от три поредни статии върху ЕСТЕСТВЕНОТО РАЗВИТИЕ НА ЦЪРКВАТА, писана от пастор адвентист - Грег Шолър - чиято църква отбеляза значително духовно и числено нарастване, след като възприе принципите на църковния растеж. В

този и следващия брой ще публикуваме втората и третата статия от тази поредица.

Елън Уайт пише в книгата „Евангелизъм“ (книга 3, стр. 189):

„Обикновено Бог не прави чудеса за напредъка на Своята истина. Ако земеделецът не обработва земята, след като посее семето, Бог няма да извърши чудо, за да осуети сигурния резултат от небрежността. По време на жътва той ще намери полето си голо. Бог работи според великите принципи, които е поставил пред човешкото семейство, и нашият дял е да развием мъдри планове и да действваме със средствата, чрез които Бог ще докара сигурни резултати.“

Продължава на стр. 4

За мировата скръб, надеждата и вярата

Велизара Червенкова, Япония
Първите часове на петък ,18 март

„Смили се над мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме свършено от беззаконието ми и ме очисти от греха ми. Защото престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред мен...“ (Пс. 51)

Тези дни забравям да се храня, спя по малко. В мен е тихо, много тихо. От време на време насред тишината се настъпява страх - гледа ме нагло и ми се зъби през огромен противогаз. А наоколо вишните вече цъфтят... Тук е Япония и само на около 800 км от мястото, където съм в момента, се случва апокалипсисът. Сега. И този път не е филм.

Някой би казал, че всяко чудо е за три дни, та и това ще мине. По света непрекъснато се случват какви ли не бедни... Безпрецедентното по силата си земетресение в Североизточна Япония, последвалите гигантски цунами и неизброимите все още човешки жертви, както и аварията в атомните реактори обаче като че ли дават нова отправна точка за тълкуването на подобни събития. Несъмнено темата е многопластова и не може да бъде изчерпана в една вестникарска статия. Ала след 11 март 2011 г., 14:46 ч. местно време светът вече е изправен пред един глобален въпрос, чийто отговор ще търси не само Страната на изгряващото слънце, но и всеки един от нас: „Дали не достигнахме предела?“ Дали вече не са изчерпани всички пътища за вразумяване на утъналото в глупост, себелюбие и алчност човечество, чиято гавра със Земята през последното столетие е чудовищна по мащаб и настървеност? Дали консуматорски ориентираният XXI век няма да се окаже онзи вододел, за който думите на Св. Йоан Златоуст кълтят като откровение в

Броят на загиналите и изчезналите след разрушителното земетресение и последвалото опустошително цунами в Япония достигна близо 22 000 души, предаде АФП.

По официални данни на полицията загинали са 8 805 души. Официално за изчезнали се смятат 12 664 души. Общо 2 628 души са пострадали.

Най-сериозно засегната от природната катастрофа е префектура Мияги. В префектурата е потвърдена смъртта на 5 364 души.

Световната банка обяви, че Япония ще се нуждае от пет години, за да се възстанови от опустошителното земетресение и вълните цунами, които са причинили щети за 235 милиарда долара, съобщиха Франс прес и Асошиейтед прес.

нарече пред японската телевизия „Ти Би Ес“ случващото се „наказание свише, дошло да отмие с един удар натрупалата се с годините мръсотия и егоизъм в сърцата на японците“. По-късно той се извини за думите си,

определяйки ги като „дълбока обидна“ към пострадалите и към целия японски народ.

Поводът светът да се замисли сериозно обаче остава. Дори и за някои подобен подход към проблема да изглежда оскърбителен, безпочвен или дори неадекватен, той би бил от полза за изграждането на по-ясна визия относно това какво съвременният човек може и трябва да промени кардинално оттук

та са спрели производството си, има недостиг на храна и горива в засегнатите райони, където вторичните трусове (някак със сила от 6,5 по Рихтер) продължават към днешна дата, а общите материални щети вече надхвърлят 15 трилиона йени. Някои анализатори стигат дори още по-далеч в предположенията си, че бедствието ще отключи втора вълна на глобална икономическа и финансова криза, чрез която големите играчи ще

трябва да разплатят старите си дългове, тъй като по време на кризата от 2008-ма и 2009-та те успяха да идентифицират причините, но не и да ги изкоренят. Други пък са настроени по-оптимистично, смятайки, че работата по възстановяването на разрушената инфраструктура ще даде тласък на строителния сектор и ще поддържа високи цените на горивата (една несъмнено добра новина за Русия!), както и че нарасналото потребление ще облагодетелства китайската индустрия.

Прогнозите, разбира се, са разнообразни и все още е твърде рано да се говори за постигане на консенсус. А и живата реалност тук далеч не се интересува от тях: към настоящия момент в 30-милионния мегаполис Токио отново има признаци на паника след труса от 16 март. „Празните рафтове по супермаркетите поразително напомнят на тези от мрачните постпосталитарни години в България“, споделя българка, постоянно живееща в японската столица. Тя е бременна с второто си дете и чака на опашка за бензин, но не знае дали изобщо ще успее да се дореди. През това време хората наоколо се запасяват кой с каквото сvari - дотолкова, че дори денонощните магазини от типа „квнвиниънт стор“ за напитки и закуски са опразнени, а витрините на някои от тях - облепени с вестници. Наред с това от няколко дни насам множество светофари в мегаполиса не работят, спрени са и ескалаторите по гарите като мярка за пестене на електроенергия. А на север, в префектурите Ивате, Мияги и Фукушима, е далеч по-страшно. Нощем температурите падат под нулата, поставяйки на изпитание всички намерили подслон във временните убежища; в някои болници електроподаването все още не е възобновено изцяло и хората на животоподръжжачи системи са в опасност...

Продължава на стр.7

露の世は露の世ながらさりながら

Животът ни е капчица роса.
Дори и да е капчица роса
животът ни - все пак...
(Кобаяши Исса, хайку-поем от XIX век)

Жена плаче, седейки на пътя насред разрушения град Натори, префектура Мияги.

тишината на руините: „... Когато видиш умножаващите се бедствия, не унивай, а още повече се обогрявай. Бог допуска те да станат, за да прогони твоеето безрижие и да те пробуди от сън“.

Вероятно, споделяйки сходна гледна точка, кметът на Токио - седемдесет и осем годишният бивш писател Шинтаро Ишихара,

насетне.

На този етап обаче светът се е фокусирал предимно върху върха на айсберга и ключов остава въпросът: как и дали ще се съземе Страната на изгряващото слънце след удара и накъде ще поеме след това. Не липсват прогнози, според които най-тежката от Втората световна война насам криза в Япония ще постави икономическия гигант на колена: водещите автомобилостроителни компании в страна-

露の世は露の世ながらさりながら Tsuyu no yo wa tsuyu no yo nagara sari nagara

Продължава от брой 1 и 2, 2011 г.
III част

Трайно постижение за Княжеството е устройването на държавния ред в него. През април 1879 г. е свикано Велико народно събрание, приета е Конституция и е избран княз (немският княз Александър Батенберг, племенник на руския цар). На това събрание важна роля изиграват обучените от мисионерите възпитаници на Робърт Колидж със знанията, които са придобили за парламентарните процедури.

Мисионерите бързо установяват връзка с новия княз. Когато разрешението за сградата за мъжкото училище се забавя, Кларк се среща с княза и веднага го получава. Батенберг посещава мисионерите в Самоков през лятото на 1879 г. и проявява искрен интерес към тяхната дейност.

Условията за евангелска дейност се оказват по-благоприятни, отколкото когато и да било под турска власт. Местните протестанти не са обезпокоявани и на враждебността срещу тях се гледа с неодобрение. Пасторът на ямболската църква служи в Народното събрание на Румелия като делегат. Секретарят на губернатора е протестант, сътрудничил на Байнингтън при редактирането на „Зорница“. Главният български учител на Самоковското мъжко училище А.С. Цанов е избран в законодателното събрание на княжеството...

Мисионерите се възхищават от зрелостта в духа и действията на новоосвободената нация. Особено са очаровани от формата на управление в княжеството, която смятат за най-либералната в Европа с изключение на швейцарската. Байнингтън, който е обикновено точен барометър за мнението на мисионерите, пише за българите през март 1880 г.: „Възхищението ми от тях непрекъснато нараства“ (Mis. Her. v. LXXIV, p.324). Те откриват, че религиозната свобода се утвърждава не само от буквата, но и от духа на страната. Един английски наблюдател, член на консервативното течение на Англиканската църква, пътувал по това време през България, подчертава ролята на мисионерите за издигането на народа, включително и „на неговата древна църква“, за подхранване духа на търпимост, както и за облекчаване страданията на нуждаещите се и за подкрепяне угнетените. Той изтъква, че „резултатът от тяхното поучение е проникнал навсякъде и е не на последно място сред причините, довели до способността на хората да употребяват мъдро свободата, с която толкова внезапно са удостоени“ (Clark, Arch. v. I, 321).

Така стоят нещата до прекратяването на Конституцията през 1881 г. (Мисионерите все още хранят надеждата да повлияят на Русия и на останалия славянски свят чрез евангелското движение в България). През май 1881 г. князът иска извънредни пълномощия за период от седем години. Следващото лято Великото народно събрание в Свищов му ги дава. Същата година, когато действието на Конституцията е прекратено, либералният руски цар Александър II умира. Новият цар Александър III въвежда крайно реакционен режим до смъртта си през 1894 г. Русия се настройва враждебно към България. Изпраща два генерала да помагат на княза при управлението, но те се държат самовластно и надменно и през 1883 г. князът ги уволнява. Отношенията се влошават

„Мисионерски вестител“ пише в уводната си статия: „По време на краткото царуване на Ал. Батенберг нашите мисионери намираха в негово лице поддръжник на своята дейност“.

мъжкото училище при повикването им в казармата). Макар правителството да продължава да ги притеснява, мисионерите са склонни да хвърлят вината върху Русия и нейните оръжия в България. През този период се поддържат сърдечни отношения с княза. Той посещава девическото училище, а капеланът му Адолф Кох, който е лутеран, предлага искрено си сътрудничество във връзка с дейността на мисионерите в София.

На 6 септември 1885 г. в Пловдив се извършва безкръвна революция и възбуденият народ обявява възторжено съединението на Източна Румелия с княжеството. Князът е във Варна и не е в течение, но отстъпва на настояването на Стамболов и застава начело на съединена България. Румелийската полиция, гимнастическите

Вяра и свобода

Ролята на протестантите за изграждане на националното ни самосъзнание, нравственост и освобождение.

Сградата на Учредителното събрание във Велико Търново, където е създадена Търновската конституция

още повече. По време на управлението на пълномощниците американските мисионери не са в по-добро положение от княза и народа. Пред тях се поставят пречки, за да се ограничи рязко дейността им. (Присъединилият се към мисията лекар Кингсбърн получава разрешение да упражнява професията си в Самоков едва след като върху правителството е оказан натиск от британския консул; но пък продължава да му се отказва правото да

приготвя и дава лекарства. Един от книжарите е задържан и принуден да се яви пред съда; което не му пречи да се възползва от случая и да продаде няколко библии на съдията. През 1882 г. методисткото училище в Самоков и девическото в Ловеч са закрити. Най-голямата неприятност е неравностойното положение на възпитаниците на

гружества и военните части на княжеството са изпратени на турската граница. Турция обаче е възпряна от влиянието на Англия (сега местата са разменени в сравнение отпреди седем години - този път Русия е против България и Съединението). Гърция и Сърбия негодуват срещу направения ход. Разчитайки на одобрението на Австрия и нагрявайки се да закрепят несигурното си положение, на 14 ноември (ст.ст.) 1885 г. сръбският крал Милан насочва войските си към София. Българските сили са в изключително неблагоприятно положение (войските са на турската граница, Русия е отзобала военния министър, руснак, и всички офицери над капитански чин). Двете войски се срещат при Сливница, на 35 км. от столицата. Битката трае два дни. Сърбите отстъпват панически. На петия ден българите превземат Пирот. Само след 15 дни примирието е сключено под заплахата на Австрия. С Турция е сключено споразумение, с което князът е признат за губернатор на Румелия. Така, макар да се запазва буквата на Берлинския договор, на дело той става нищожен.

Отношението, което мисионерите проявяват към горните събития,

Американският протестантски „Робърт коледж“ в Истанбул.

Като продължител

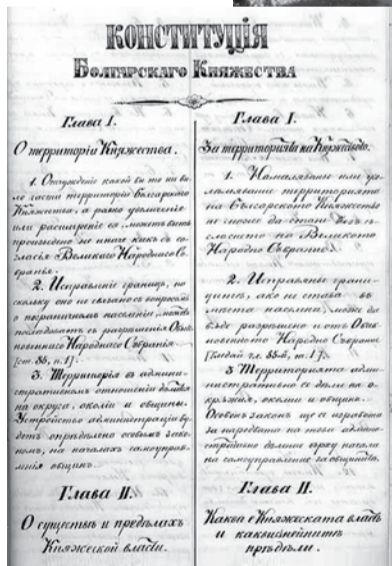
и съхранител на най-добрите традиции, идеи и мисия на протестантството в световен мащаб Адвентната църква е тясно свързана със съдбата, дейността и развитието на протестантските църкви, институти и начинания. Ето защо редакционният екип на вестника реши, че за читателите ни би била интересна тема, свързана с влиянието и дейността на протестанството в България. В продължение на четири поредни броя на страниците на изданието тя ще бъде разгледана, като ще се ограничим във времевия период - средата на XIX до началото на XX в. Разбира се, изложението ще включва и кратка характеристика на обществено-политическата обстановка в българските земи през същия период.

е изключително важно. Това е първата политическа придобивка, която те приветстват напълно, безусловно и тържествено като крайно благоприятна както за страната въобще, така и за тяхното собствено дело. От този момент те ясно съзнават, че напредъкът на работата им е тясно свързан с националната кауза. В тези събоносни и бурни дни мисионерите се отдават от сърце и душа на духа на движението. „Никога заблудата, която се крие в израза, че Провидението е винаги на страната на най-тежко въоръжените батальони, не е проличавала по-ясно, отколкото в неотдавнашната война в България. Има Бог на небесата, пред Когото армиите не могат да устоят и Който няма да позволи това престъпно нападение да успее.“ „Наистина трябва да е заслепено онова сърце, което не вижда как Божията ръка води, напътства, спасява тази нация.“ „... съпричастността на американците е с този многострадален, измъчван, предаван, но свободолюбив народ. Българите със сигурност са американците на Югоизточна Европа.“ „И князът, и народът заслужават уважението, което им се показва“ (Mis. Her. LXXXII, p. 6, 45, 144, 145; Arch., v. III, № 329).

Писмата на мисионерите са пълни с възхвала към героизма на българския войник и спрямо поведението на княза, който влиза в килежа на сражението и по-късно е отнесен ранен в собствената му карета, за да се погрижат за него в София. Изразено е възхищението от реда и самообладанието, проявени от всички хора в това време на криза. Мисионерите се гордеят, че 50 местни протестанти са се присъединили към бойните редици и споменават факта, че петима ученици от мъжкото училище са прекъснали обучението си, за да служат в действащата войска.

Войната причинява голямо страдание и мисионерите отдават всичките си сили за подпомагане на хората и за облекчаване на мъките им. Оказват хуманитарна помощ, раздават библии, брошури, картички с библейски текстове... (Лекарят от самоковската станция „Кингсбърн“ възнамерява да осигури болнично оборудване за ранени, ако пристигнат вестни от битката).

Продължава на стр. 6

Търновската конституция е една от най-демократичните в Европа, гарантираща основните човешки права и свободи.

естествено развитие

Част 2

Джон Грис
Грег Шалер

Животът и служенето имат нещо общо. Понякога се разочаровам, че това, което правя, сякаш не променя нищо. Изглежда, че хвърлям семена само за да ги видя как умират. В безпокойното състояние, което това причинява, за мен е лесно да чуя сладкия шепот на „търговеца“ от друга църква, обещаващ „светия граал“ на църковния растеж. Пред мен е удивителен строй от „модели“ на програми, които могат да ме отведат към победа. Но мога ли да измеря индивидуалната духовност? Духовността на конгрегацията от индивидуалности? В какво мога да съм сигурен при служене, в което има толкова несигурност?

Това ме води до заключенията в „Естественото църковно развитие“ на Кристиан Шварц. Той обосновава осем качествени характеристики, които карат църквата да расте. Тези характеристики са забележително библейски, смислени и обширни.

Ветропоказателят може да ми покаже посоката на вятъра, а анемометърът - неговата скорост, но и двата уреда не могат да произведат вятър. Те са само инструменти, информиращи ме за движението на вятър, който вече е налице. Осемте характеристики на Шварц като обединена цялост са инструмент, разкриващ полъха от работата на Духа в живота на конгрегацията. Те осигуряват по-добро разбиране на „атмосферните“ условия в конгрегацията, на която служа. Дават посока на молитвите ми, на поученията, на размишленията ми като пастор и лидер. Те дават на моето служене и на конгрегацията рамката, чрез която Бог изгражда Своето царство.

Тази статия ще разгледа първите четири от основните осем характеристики за растеж на Шварц.

1. УПЪЛНОМОЩАВАЩО ЛИДЕРСТВО

Когато нашата църква получи и оцени своето изследване, открихме, че Бог ни подтиква да преразгледаме качеството на нашето лидерство. В здравите конгрегации Той използва определен вид лидерство, което се описва най-добре с думата „упълномощаващо“. Упълномощаващото лидерство беше нашият минимум фактор, най-слабата брънка във веригата ни. Църквата ни силно усещаше това. Фактически в заключенията на Шварц много от най-добрите църкви с висок индекс на качеството откриват, че упълномощаващото лидерство е най-слабата им страна. Когато църквите растат бързо, както беше с нашата, нарастват очакванията и нуждите от

лидерство. Здравите църкви създават лидери, които от своя страна също създават лидери. Инвестирането в хора чрез ученичество, делегиране и умножаване на лидерите са някои от факторите, които увеличават качеството на цялостното лидерство. Нашите лидери (платени и доброволци) трябва да преминават към упълномощаващ стил на работа.

Най-голямата бариера за това съм самият аз като лидер и пастор. Готов ли съм да се доверя на Бога чрез народа Му? Искам ли да „подам топката“, или предпочитам да я задържа и да тичам сам? Най-голямата пречка за растежа на моята конгрегация е собственият ми растеж. Ето защо Исус инвестира толкова време в това, което днес наричаме „да насочваш успешно

самия себе си“. Той прекарва време с Бог-Отец, стремейки се постоянно да настрои сърцето Си спрямо това на Своя Баща. Както нашето, така и Неговото общество е пълно със смут, промени и несигурност. За да успее служенето в подобна обстановка, се изисква сърце, постоянно настроено спрямо сърцето на Отец. Упълномощаващото лидерство изисква моето сърце да бъде постоянно и изцяло сверявано с Христос, Главата на църквата. Това сверяване се изразява в желанието ми да служа на мисията на църквата. Тази дълбока необходимост от лично закомване в средата на подобен водовъртеж и преходност е накарало един автор да заключи, че лидерът трябва да прекарва най-малко петдесет процента от своето време в областта на

Да изградим здрава църква

Продължава от стр.1

Няколко неща заслужават да се отбележат в този цитат:

1. Има велики принципи на растежа. Бог не върши чудеса за напредъка на делото, ако ги пренебрегваме. Както е вложил велики принципи на растежа в семето, така е вложил такива принципи и в растежа на делото Си. Не можем да очакваме църквата да се развива духовно, структурно, числено, морално и цялостно, ако пренебрегваме тези принципи. Църквите ни ще

намаляват, вместо да се развиват.

Естественото развитие на църквата има за цел да приложи в църковния живот някои от най-важните принципи на растежа на Божието дело (виж 8-те принципа, представени в тази и следващата статия).

2. Ако действат според тези принципи, Бог ще даде сигурни резултати. Проучванията показват, че съвестното прилагане на принципите на църковния растеж води задължително до църковно нарастване.

3. Ние имаме дял в този процес на нарастване и той се състои в развитието на мъдри планове и действие с Божиите средства. Това означава, че всяка църква и всеки служител трябва да се

посветят на развиването на такива планове.

Съюзният съвет ще предприеме обучение на пастори в тази посока и ще предложи необходимите ресурси, за да може всяка църква да има на разположение средства за постигане на своето развитие.

Ако все още твоята църква и твоят пастор не са чули и не са взели решение да се посветят на изграждането на една здрава и растяща църква, ти, който четеш тези редове, можеш да предложиш да прочетете трите статии от в. „Християнска мисъл“ във вашия съвет и да потърсите повече информация за това чрез своя пастор или старейшина от Съюзния съвет на ЦАСД. **ХМ**

„насочването на самия себе си“.¹

Доказаната ефективност на този принцип ме доведе до значителни промени в курса на служенето ми. Докато за мен е невъзможно да бъда личен служител на всеки един от 400-те души в конгрегацията ми, мога да инвестирам време и енергия в онези, които ръководят службите в нея. Промяната не беше лесна. Тя извади на повърхността неувереността ми като пастор, личната ми мотивация и собствените ми ценности. Предизвика взаимоотношенията ми с Христос по начин, по който никога друг фактор в служенето ми не го бе правил. Желанието ми да помогна на всеки накрая ме доведе дотам, че не помагах на никого, най-вече занемарих своето семейство. Осъзнах нуждата да предам седемте бариери пред личното служене, посочени в материала за естествено църковно развитие, на най-мъдрия и велик Лидер, ходил някога по земята.

Открих, че тези бариери съществуват в живота ми вътре в църквата и извън нея. Те са (1) заго-

уцвяло ново осъзнаване на това какво прави Бог в живота му. Беше в периферията на църковния живот, но стана човек, радостно употребяващ дарбите си за изграждане на тялото Христово. Беше радост да го гледам как расте не само в дарбите си, но и в благодат. Както ап. Павел казва в Ефесяни, дарбите и благодатта са неразривно свързани. Презърнеш ли благодатта, даваш сила на дарбите. Упражняваш ли дарбите, увеличаваш благодатта. Вярвам, че нашите църкви ще преживеят повече от благодатта и от Духа на благодатта, ако прекарват повече време, употребявайки дарбите си. Много от нас се молят за Късния дъжд, за изливането на Духа, без някога да разберат, че Той се дава почти изцяло във вид на конкретни, осигурени от Бога дарби, които чрез Светия Дух се проявяват в живота на учениците, следващи своя Спасител.

3. ФУНКЦИОНАЛНИ СТРУКТУРИ

На църквата

волство от настоящото положение; (2) липса на виждане за спасението; (3) страх и плахост в даващото лидерство; (4) липса на увереност в призванието; (5) лоши умения за делегиране и мениджмънт; (6) служебно користолобие; (7) не много добра способност за промяна.²

2. СЛУЖЕНЕ СПОРЕД ДАРБИТЕ

Тясно свързано с упълномощаващото лидерство е служенето според дарбите. Тази втора основна характеристика, открита от Шварц, влияе на удовлетворението на християните повече от всеки друг фактор. Вярващите, следващи Божието призоваване чрез употреба на дарбите си, като цяло са по-удовлетворени в живота. „Никоя от осемте качествени характеристики не оказва толкова много влияние както върху личния, така и върху църковния живот както служенето според дарбите.“³

Това повтаря откритията на друг ученик по църковно здраве, апостол Павел, който пише: „При това, братя, желая да разбирате и за духовните дарби“ (1Коринтяни 12:1). Служенето според дарбите хармонизира мисията на църквата с нейните дарби. Това е средството, чрез което Светият Дух е освободен да извърши Божието дело не само в сърцата и в живота на вярващите, но и в по-широката общност.

Това служене на Духа дава по-ясно усещане за смисъл и принос към тялото Христово. Виждам съм хора в църквата, водени от Духа, да се съживяват, когато хармонизират не само своя живот на служители, но и професионална си живот със своите дарби. Когато страстта, дарбите, темпераментът и личният стил на един вярващ се активират от Светия Дух и задействат значим и смислен принос към Христовото тяло, се появява онази вътрешна енергия, която възпламенява.

Познавам един човек, който, след като откри и започна да използва своите духовни дарби, се пробуди за

Естествена последица от служенето според дарбите е структурата на местната църква. Шварц използва фразата „функционални структури“. Ако някога сте били в църковен съвет, ще разберете, че тази характеристика е най-спорната от всички. Човешкото тяло има структура. Практически всеки организъм има структура. Тя е необходима за насоченото движение. Но въпросът на Шварц е прост: „Функционални ли са нашите структури?“

С това се загатва проблемът за яснотата за нашата мисия и за силата на визията ни. Църква с 200 посетители не може да върши всичко. Въпросът е: „Какво мога да правя аз?“. Предизвикателството на функционалните структури може да се опише с континуум (непрекъснато цяло). От едната му страна е фиксираната структура в местната конгрегация - неща, без които не може. Другата страна е гъвкава - там са нещата, които могат да се променят, преосмислят или отхвърлят. Какво откривате най-вече в конгрегацията си?

Вълнуващо откритие при нас беше, че имаме много малко неща във фиксирания край на континуума. Тогава може да се зададе въпросът: „Структурирани ли сме за растеж?“

Да пуснеш дарбите в действие - това мобилизира голяма армия, пълна с енергия и готовност да върви напред. Обаче дали структурите в църквата спират разгръщането на тези дарби, или пък го подпомагат? Бях пастор в една църква, където имахме постоянен комитет, отговорен за търси и развива различни области от дарби и да кани хората да станат част от определени служения. В настоящата ми църква развиваме това в момента.

Шварц открива също, че алтернативата на функционалните структури може да опустоши църквата. „Нашето изследване потвърди за първи път крайно негативната връзка между традиционализма, растежа и качеството вътре в църквата.“⁴

Сърцевината на това качеств-

во е способността на църквата да развива структури, които насърчават увеличаването на служенето. За нашата ситуация това означаваше, че нови служения няма да започнат, докато има лидер и „чираци“. Лидерите в различните ни служения започнаха да разбират, че една от главните им отговорности е да се отделят от работата. Водещата на детското ни служене започна да търси човек, който да води заедно с нея. През годината в този отдел станаха няколко промени, но сътресенията бяха минимизирани благодарение на нейния ентузиазъм и на визията ѝ за умножаване на лидерите. Когато в църквата нарастват областите на служене, църковните структури трябва да предвиждат това нарастване и да осигуряват лидерство за него.

Футболните отбори имат защита, позната като „гъвкава“. Идеята е да се озъва, но да не се прекъсва. Това е същността на функционалните структури. Те трябва да са достатъчно гъвкави, за да позволяват необходимия растеж, който

идва в здравето тяло, и едновременно да са достатъчно твърди, за да го придвижват в посоката на неговата мисия и визия. Това е предизвикателство пред всяка църква с всякакъв брой членство.

4. ВДЪХНОВАВАЩО БОГОСЛУЖЕНИЕ

Разбира се, въпросът за функционалните структури вероятно не е по-парлив от този за богослужението. Скорошните войни около този проблем накарата мнозина да се зачудят за неговото значение. Шварц открива, че богослужението не е зависимо от специфичен стил, а от това дали е вдъхновяващо за участниците в него.

Въпросът какво е вдъхновяващо предполага, че не сме ограничени до един вид или стил богослужение. Осемдесет процента от хората в качествени, растящи църкви признават: „Посещаването на богослужението за мен е вдъхновяващо преживяване“.⁵ Хората, идващи да се поклонят с предварителни добри очаквания, допринасят много за усещането за вдъхновяващо богослужение. Те идват не само по социални причини, но и за да се срещнат с Бога. Членовете, които идват поради и от чувството за дълг, а не с вълнение, могат да внушат усещане за липса на Божието присъствие в тялото. Представете си Израел, пристъпващ към светилището, за да види и почувства присъствието на Бога! Народът идва с вдъхновяващо очакване. Те идват да се срещнат с Бога!

Този въпрос вероятно повече от всеки друг е обръквал мнозина относно разликите между принцип и практика. Подходящото в една обстановка може да не е подходящо в друга. Подходящото за Хонг Конг може да не е подходящо за Флорида. Трябва да се зададе въпросът: „Какво вдъхновява хората от тези култури? Дали се радват по време на поклонението, или за тях

то е дълг, предизвикващ мръщене?“. За мен един по-дълбок въпрос беше: „Дали моята вътрешна нужда за нещо вълнуващо не е изискване, което се опитвам да налагам върху цялата конгрегация?“. По-лесно ми е да замисля и да напраща стила на богослужението, но конгрегацията може да не е там, където съм аз, в културно отношение. Опитът да прокарам моя личен свят, пренебрегвайки този на конгрегацията, може да запали война по въпроса за богослужението.

Още повече, когато поклонението се разбира в по-широк контекст като начин на живот, а не като едночасово богослужение. Тогава вдъхновението придобива по-дълбоки измерения. Поклонението като начин на живот автоматично дава усещане за ентузиазъм и вълнение. В нашето време заедно като общество аз почитам и славя Бога, който крачи заедно с мен през седмицата. Представената вест, изречените молитви, изпетите песни, Словото и пр. изразяват отношението ни към Бога, който е прекарал

седмицата с мен и сега е „на трона“ на събралата се общност. Часът на богослужението тогава става триумфална процесия, възпламенена от небесната реалност, че Бог ни носи на ръце през седмицата.

Точно поради Божието величие, изразено в живота на всеки поотделно през седмицата, можем да Го величаем през уикенда. Поклонението е време, в което да изброим Божиите благословения и „да славим Отец, Сина и Светия Дух“. Личното ни поклонение през седмицата, животът в Исусовото име, служенето на изкупените и на падналите през седмицата ни правят способни да намираме неизмерима сила и ентузиазъм във времето ни заедно като общност. Ето какво го прави толкова вдъхновяващо!

Има ли църква, която да не мечтае за по-добри лидери, за по-силно присъствие на Светия Дух, за структури, които обслужват мисиите и поклонението, приближаващи хората до техния Спасител? Независимо дали са в Банкок, Бостън или Бейрут, споменатите четири основни и оставащите четири, които съставляват осемте характеристики за църковен растеж, са всичко, което Бог желае, като ни го дава по начин, който е измерим, но не и умъртвяващ, гъвкав, но не и неизменен.

¹ Dee Hock, „The Art of Chaordic Leadership... Leader to Leader, No. 15, Winter 2000.

² Adapted from *Releasing Your Church's Potential*, ChurchSmart Resources.

³ Christian A. Schwarz, *Natural Church Development: A Guide to Eight Essential Qualities of Healthy Churches* (Barcelona, Spain: ChurchSmart Resources, 1996), 24.

⁴ Pak тал, стр. 28.

⁵ Pak тал, стр. 31.

Недостатъкът на Жените

Жените имат сили, които изумяват мъжете...
Те носят страдания, носят мъка,
но носят щастие, любов и радост.
Те се усмихват, когато искат да крещат.
Печат, когато искат да плачат.
Плачат, когато са щастливи,
и се смеят, когато са нервни.
Те се борят за това, в което вярват.
Изправят се срещу несправедливостта
Не приемат „не“ за отговор,
когато вярват, че има по-добро решение.
Лишават се от нещо, за да има за семейството.
Отиват на доктор с изплашен приятел.
Обичат безусловно.
Плачат, когато децата им успеят
и са щастливи, когато приятелите им получават награди.
Радват се, когато чуят за раждане или сватба.
Сърцата им са разбити, когато си отиде приятел...
Скърбят безкрайно, когато загубят член от семейството,
и все пак са силни, когато мислят, че не им е останала никаква сила.

Знаят, че една презгърдка и една целувка
могат да излекуват разбитото сърце...
Жените идват във всички „форми“, „размери“ и
„цветове“.
Те ще карат километри, ще летят, ще ходят,
ще тичат или ще ти „имей“-нат само
за да ти покажат колко са загрижени за теб.
Сърцето на жената е това, което
кара света все още да се върти.
Те носят радост, надежда и любов.
Изпитват състрадание и имат идеи.
Дават морална подкрепа на
семейството си и на приятелите си.
Жените имат да кажат важни неща
и да дадат всичко.

**НО ВЪПРЕКИ ТОВА, АКО ИМАТ НЯКАКЪВ НЕДОСТАТЪК,
ТОВА Е, ЧЕ ЗАБРАВЯТ КОЛКО СА ЦЕННИ.
Господ не ни дава хората, които искаме.
Дава ни хората, от които се НУЖДАЕМ...
Да ни помогнат, да ни наранят, да ни напуснат,
да ни обичат
и да ни направят човека, който искаме да
бъдем.**

Вяра и свобода

Продължава от стр.3

Мисионерката г-ца Стоун е дълбоко впечатлена от вежливостта, мъжественото държание и признателността на войниците към нея, докато се движи между тях в болниците, пише писмата и телеграмите им и се старая да ги утеши. От тази работа тя остава с впечатлението, че „българите са направени от онзи материал, от който се изграждат нации.“

Съединението не слага край на неприятностите - нито на княза, нито на народа. Смут пораждат и икономическите затруднения. Русофилите настоятелно действа в полза на Русия. Разчитайки на тези обстоятелства, група офицери нахлуват в двореца в ранното утро на 21 август (ст.ст.) 1886 г. и принуждават княза да подпише изявление за отказ от престола. Превозват го тайно до Дунава, където го качват на яхта и отправят към руска територия. Назначават за премиер епископ Климент. Но патриотите заклеят постъпката, а преданите на княза полкове отказват да нарушат клетвата. Тогава председателят на Народното събрание в Търново Стамболов и Муткуров, командир на военните части в Пловдив, извършват контрапреврат и поканват княза отново да заеме престола. След завръщането си князът телеграфира на Александър III, но той му отговаря: „Не мога да одобря завръщането Ви“. Решен да избегне руско нашествие, Батенберг се отказва от трона и напуска София. Царувал е 7 години и е все още младеж на по-малко от 30 г. Мисионерите съжаляват за самоналожено му замисляване. Възприемат го като беда с оглед напредъка на мисионерското дело. „Мисионерски вестник“ пише в уводната си статия: „По време на краткото царуване на Ал. Батенберг нашите мисионери намираха в негово лице поддръжник на своята дейност.“

Преди напускането си князът назначава регентско управление до избирането на нов княз. Преди това Русия изпраща ген. Каулбарс, брат на предишния военен министър, с настояване за ново руско управление, но това възбужда само неприязън. Когато се свиква Народно събрание, той го обявява за незаконно. През ноември Каулбарс и всички руски консули се оттеглят за голямо удовлетворение на мисионерите. Събранието не успява да одобри княз. Делегация пътува из Европа, но се връща без успех. През юли 1887 г. Великото народно събрание заседава отново и този път избира за княз Фердинанд Кобургски - 26-годишен младеж - без явното одобрение на Русия. Но тези политически трудности не засягат много мисионерите. Американците имат силна вяра в способността на младата държава да се самоутвърждава. В началото на пролетта на същата година Марш провежда много приятелски и удовлетворителни срещи с министрите на войната и на образованието и с регента Стамболов. Общото настроение е оптимистично. Мисионерите отбелязват, че за малкото години на новото си съществуване България далеч е надминала Русия по образование, лична свобода и конституционно управление. Срав-

няват напредъка ѝ с този на японците по същото време. В един годишен доклад се посочва: „Още няколко години развитието като това от последното десетилетие ще ги [българите] подготви да заемат своето място като просветена християнска нация сред народите по земята.“

Докаато мисионерите се нагаждат към промените на политическата арена, по-голямата част от вниманието им е насочено към изпълнение цели-

те на тяхната програма. Чувства се влиянието на духовния подем, запал Америка под влиянието на проповедите на великия проповедник Муди по онова време. Неговото главно средство за духовно влияние е съживителното събрание. (Введено е от Дж. Едуардс в началото на 18-ти в. и развито от братята Уесли и от Уайтфийлд). Не е изненадващо, че текущите тенденции в Америка и Англия се проявяват и в религиозната дейност на мисионерите от тогавашна България. Най-забележителната вълна на съживление се наблюдава през ранната пролет на 1883 г. (Седмици наред в Америка се отправят молитви за българското мисионерско поле). Движението се разпространява от училищата към града. (Учениците с протестантски убеждения са първите, преживели новото пробуждане). От Самоков то достига до Пловдив, Ямбол, София. Разложката котловина и много други центрове. За учебник се използва „Краткият катехизис“ на Презвитерианската църква. През 1886 г. в мъжкото у-ще се забелязва „дълбок и всеобщ интерес“. През пролетта на 1887 г. възниква типично пробуждане сред протестанството в

Банско. Пасторът И. Я. Сечанов пише на Слийпър: „Ежедневните разговори в цялото село са за спасение и протестантство. Пияници и много лоши мъже се покаяха...“. Разказва се за случаи на помирение между обидени страни и за „малки групички от молеци се жени“. Появява се съживление и в Якоруга. През осемте години от 1878 до 1886-та броят на църквите и членството нарастват повече от двойно. Важни моменти са учредяването на отделна църква в Самоков (1880 г.), в Пловдив (1883 г.), в София (1885 г.) под особените грижи на Българското евангелско дружество. Пловдив става основен център на благотелската дейност, както Самоков на образователна. През 1881 г. в Пловдив е създадено Християнско сдружение на младите мъже със 125 първоначални члена, което организира вечерно училище, посещавано от около 100 млади мъже. Ръка за ръка с тези дейности върви и религиозното възпитание на малките. Мисионерите остро съзнават важноста да бъдат достижани с евангелското послание и жените. Библиейските работнички се опитват да осъществят тази цел. (Една от най-дейните и успешните е Елън М. Стоун, потомка на първите пуритански заселници, работила в България от 1878 до 1892 г. В 1878 г. тя има 17 библиейски работнички). Те организират посещения на домове, на болни, събирания за майки, женски молитвени събрания, срещи за деца, групи по шев и кройка, часове за болногледачи... Българското евангелско дружество поддържа книжарница в София, открива нова дейност в Дупница, предприема издателска дейност. През това първо десетилетие на освободена България мисионерите продължават да създават усилено християнска литература за българите. Продажбите на библии също се увеличават; през 1878 г. - двойно. През 1880 г. Ригс пише: „...излежда, съществува всеобщото убеждение сред духовенството и народа, че е право и дълг на всички християни да четат и изучават Божието слово на собствения си език“. На второ място след Библията като оръдие за достигане на хората е „Зорница“. (Когато Батенберг пристига в страната, вестникът коментира в уводна статия отношението му с народа и с Великите сили. Написаното е посрещнато с таква одобрение, че Байнингтън получава телеграма от секретаря на княза, с която иска абонамент за Батенберг). През десетилетието мисията се занимава и с обществена дейност във вид на медицински грижи и с дейности, свързани с въздържанието. През 1886 г. под ръководството на бивши възпитаник на Робърт Колдрик, преминал техническо обучение в Англия, се открива производствено звено с три вида дейности: печатане, дърводелство и градинарство. Идеята, раждаща се на небивал успех, е на Слийпър (този забележителен мисионер, завършил „Амхърст“ и Харфордската семинария, изключително даровит интелектуалец, музикант и езиковед, е най-успешен не когато преподава в училището, а когато грабне преносимия си хармоний и хукне да обикаля селата, запознавайки хората с един инструмент и стил на религиозна музика, който те никога преди не са чували).

Следва продължение в четвърти брой, 2011 г. ХМ

Невидимият мисионер

В един ден от годината Адвентната църква по света обръща поглед към своя невидим мисионер.

Неговата "невидимост" е удобна там, където Христос е гонен в лицето на Своите последователи. Той не се напраща, но може да влезе във всеки дом. За 40 години този "служител" проговори 80 езика и наречия, а от 16 проповядва и на български. Може би вече се досетихте, че става въпрос за Адвентното радио.

Погобно на Исус в Галилейското езеро, ние - българският екип - се борим с дълбоките води на медийното море, за да могат повече хора да ни чуят. Опитваме се да удовлетворим различни нужди и интереси. Затова стартираме пет нови предавания - семейно, здравно, социално и две религиозни. Освен това записахме и нов библейски курс - Библия за напреднали - запазена територия за "Така говорят Господи!"

Ние вярваме, че доброто е път към най-доброто. А най-доброто, което можем да направим, е да предложим на враговете прошка, на опонентите търпимост, на приятелите сърцето си, на родителите - почит, на де-

цата - пример, на всички хора - милосърдие, а на Господ - самите себе си. Религиозните предавания **Упражнения по вяра** и **Заедно** са нашият акцент върху вярата.

"Дяволът не е толкова страшен. По-страшна е тъща му." Предаването **Семейна закуска** разбива подобни устойчиви митове. Ние заявяваме на висок глас, че семейството не е отживелица, а най-хубавото нещо, което Бог е подарил на хората. Без претенции за всезнание докосваме проблемните точки на взаимоотношенията в него и отваряме широко ефира си за дискусии.

Категория "Живот" е предаване за нещата от живота. Психологията признава, че в уравнението на щастието неизвестната величина е... самото щастие. Днес учените активно проучват тази територия, за да преоткрият стойността на състраданието, милосърдието и благодарността. "Никои не може да се облегне на собственото си рамо." "Ние сме щастливи, когато сме заедно." Това са новооткритите формули за щастие. Като вярващи хора ние знаем, че на тази писта науката диша праха на религията. А Категория "Живот" помага на слушателите

да преминат от формулите и теорията към практиката.

"По-добре здрав" е територия, запазена за последни новини, лекарски съвети и интервюта в областта на медицина и здравето. Толкова болести, а само едно здраве - е казал някой. Ето, затова сме актуални!

И накрая, когато европейската социология задава въпроса: "Как се чувствате?", българинът отговаря: "Нещастен!". Може би, защото много българи не знаят, че ние сме тук и не сме спирани да говорим за всички неща, които придават стойност и качество на живота и ни зареждат с надежда! Помогнете на своите приятели да чуят за нас. Например, чрез Фейсбук. Там ще ни откриете като "Адвентно радио "България", изписано на кирилица. А съвсем скоро очаквайте и чисто новия ни сайт.

"Бог да се смили за нас и да ни благослови! Да възсия с лицето Си над нас! За да се познае на земята Твоят път, във всичките народи - спасението Ти" (Псалм 67:1,2).

Поздрав от целия екип на АWR в България.

Мардж Йетън, пенсионирана медицинска сестра, която придоби национална известност заради дълголетие и здравословния си начин на живот, почина на 15 февруари в пансиона за възрастни хора в Лома Линда, Калифорния. Тя беше на 106 години.

Неотдавна Йетън привлече вниманието, след като бе спомената в статията на Дан Бютнър от 2005 г. в издание на **Нешънъл Джоографик** и в излязлата след това книга, която бе посветена на сините зони - местата в света, където хората живеят по-дълго и са с по-висок здравен статус. Лома Линда (и по-специално вече изучаваната отблизо адвентна общност) е една от тези 4 зони.

Споменаването на Йетън доведе до няколко изяви по Националната телевизия, включително в шоуто на Опра Уинфри през 2008 г., които представяха нейните тренировки: ежедневното изминаване по няколко километра на велоергометър и вдигането на тежести от по 5 килограма.

Бютнър описва Йетън като "момичето от плакатите" - реклама за адвентния начин на живот, възпяващо най-добрите му практики - силно чувство на принадлежност, доброволческа дейност и спазване на съботата.

"Тя бе емблема - казва Бютнър. - Можеш да разкажеш нейната история и тя сякаш отразява това, което хората трябва да правят, за

да достигнат до нейната възраст. Тя представляваше обещание за по-добър живот."

Йетън бе една от няколкото десетки столетници, участващи в проучване за здравето на

ръководителите на проучването, напомня, че годините по никакъв начин не засягат острия ум на Йетън: "Тя имаше толкова бистър ум и беше така забавна! Беше забележителна!"

и щатът Калифорния редовно подновява шофьорската книжка на Йетън, дори след нейната 100-годишнина.

Като студентка в санаториума "Св. Елена" и в болницата в Напа Вело, Калифорния, тя се запознава с Джеймс Астън Йетън, който по-късно става нейн съпруг. Женят се през 1926 г. след тригодишна връзка под наблюдението на шаперон. Тя работи като медицинска сестра в Уола Уола, Вашингтон и по-късно в Сан Франциско, Лос Анджелис и Санта Роса, докато съпругът ѝ следва медицина.

Съпругът ѝ умира през 2003 г. Те имат две деца, седем внука и десет правнука.

Имат 77-годишен брак, като междувременно откриват и ръководят първата клиника в малката община Фалбрук, Калифорния, която предлага своите услуги на армията през Втората световна война; учредяват общинската болница "Уудруф" в Лонг Бийч; служат като мисионери в Замбия и Етиопия.

Йетън продължава своята дейност и след пенсионирането си. Нейната внучка разказва: "Тя работеше в медицинския център към университета "Лома Линда" и беше доброволка в "Гласът на пророчеството" - адвентно радиопредаване."

Мардж Йетън, емблемата на „Сини зони“, почина на 106-годишна възраст

Мардж Йетън вдигаше тежести всяка сутрин като част от ежедневни тренировки, преди да продължи с работата си или с доброволческата си дейност за църквата.

адвентистите - продължително изследване на университета "Лома Линда", спонсорирано от Националния институт за здраве. То търси отговор на въпроса защо адвентистите живеят средно с 10 години по-дълго от останалите американци.

Д-р Гари Фрейзър, един от

Ора Мардж Ходж се ражда в дома на мултар и готвачка в Юба Сити, Калифорния. Завършва гимназията "Шътър Юниън", където е част от отбора по дебати според биографията, написана от внучката ѝ Шоун Каси-Уайт. Дипломира се през 1921 г.

Дълго след пенсионирането

За мировата скръб, надеждата и...

Продължава от стр.2

За съжаление обаче всичко случващо се тук стана повод една голяма част както от световната, така и от българската журналистика да разкрие истинското си лице на лешояд, който продава етнически сензации от човешките трагедии и многократно преувеличава и изкривява информацията, нагнетявайки излизно напрежение сред хората и най-вече сред близките на живеещите в Япония чужди граждани. И докато в новинарската пауза между два поп-фолкхита поредният скодоумен журналист у нас задава въпроси като „Кога радиацията от АЕЦ „Фукушима-1“ ще стигне до България?“ (което индиректно ще рече, че Япония вече е заличена от картата на света!), то посолството ни в Токио не остава по-назад и „достойно“ допълва убогата българска действителност. По неведоми пътища то е пунало да циркулира сред българите тук имейл със следния текст:

„Във връзка с осъвременяване на списъците на българските граждани в Япония, посолството моли желаещите да се регистрират на адрес xxx@xxx. Молим също така, ако разполагат с информация за съграждани в

района на Фукушима, да ни съобщат имената им и контактна информация, с която разполагат.

За сравнение трябва да се отбележи, че гражданите на Саудитска Арабия например вече получават от посолството си в Япония лични телефонни обаждания, с които биват уведомявани, че ако желаят да напуснат незабавно, ще им бъде осигурен самолетен полет към родината. Не е нужен коментар и за това защо родното ни посолство се е сетило да „обновява“ въпросните списъци, след като безствието вече е факт, а още по-потресаващото е, че изобщо не знае дали има българи в засегнатите райони и разчита да получи информация за това чрез някакъв апокрифен имейл, който дори не е и езиково издържан. В последните часове се разбира още, че дипломатическата ни мисия вече е евакуирала почти всички свои служители. А не би ли следвало при кризисни събития те последни да напускат страната?!

Но за България толкоз. По-добре да оставим бургаските пенсионерки да мажат на спокойствие пешите си с йог, а учителките в шуменските детски

градини да не пускат децата навън заради „радиацията“! Както се казва: „Ако не беше тъжно, щеше да е смешно“...

Обратно тук, в Япония, виждам как в очите на хората мъката тежи като олово, но редом с нея има и друго: това е смирение. Не примирение, а смирение като белег на духовна сила и способност да приемеш случващото се със завидно спокойствие и мъдрост; да се изправиш оголен до крайност в пространствата на най-дълбоката си човешка същност, където разбираш, че си неразривно свързан с всички останали човече. Казано накратко: да надскочиш себе си. „Ние сме добре - споделя пред телевизионните камери млада майка с малко дете на ръце, настанена в едно от многото временни убежища, където по последни данни към момента са евакуирани общо над 336 хиляди души. - Но моля ви, спазете другите, моля ви!“ - добършва тя и горчиво се разплаква. В подобна обстановка този призив звучи покъртително, припомняйки ми, че на японски език думата „аз; себе си“ в буквален превод означава „моята част (от цялото)“.

Пословични с несломимия си дух, японците са осъзнали, че личното добруване е неизменно свързано с добруването на общността и че последното е лична отговорност на всеки един индивид. Човешкият живот е като утринната роса - казват още те - и затова е важно какво можеш да дадеш и да съградиш в краткия миг на своя живот и какво ще оставиш за онези, които идват след теб. А в това време негалец отпук, буквално сред пепелищата от бедствието, пред телевизионните камери и в ръцете на лекарски екип от Червенния кръст проплаква току-що роденият Юкио...

Мировата скръб, с която неизменно живее вече седми ден, полета-лека отстъпва място на надеждата, че по същия начин след разрухата ще дойде време за съзидание - ала съзидание, подплатено със здрави духовни ценности и насочено към всички аспекти на човешкото ни битие, а не поредният „златен век“ на упоеното консуматорско общество; че уроците ще бъдат научени, а страхът и невежеството - заместени от вярата, смирение и благодарност. Все пак животът винаги е на преден план.

Обучението на младежки лидери в Западна област се фокусира върху темата за ПРИЕМАНЕТО

И тази година Младежният отдел на Западна област с ръководител Петя Гоцева отдели време и средства, за да организира обучение за младежки ръководители.

По време на срещата беше издигната една-единствена тема, за да може тя да бъде запечатана в съзнанието ни, нещо повече - да се превърне в манталитет - темата за ПРИЕМАНЕТО. Ако църквите ни не са отворени за приемат хората такива, каквито са - с размитата им духовност, обръканата им сексуалност и изобщо с всички сложни проблеми, които носят със себе си, как могат да изпълняват Христовата поръчка? Крайно време е да се отворим от предразсъжденията и хладкостта си, за да премахнем всички бариери и страхи, възпрепятстващи изливането на благодатта. Хората очакват от нас да бъдем искрени и открити. Търсят в нашето общество истински любящи и приемащи приятели. Няма нищо по-дискредитиращо за християнството от лицемерието и надменността. А най-важното за нас като лидери е да помогнем на хората да се свържат с Бога и да останат в тази връзка.

Беше разгледан примерът на съвременна християнска църква, решила да покаже желанието си да приема ВСЕКИ човек, слагайки на вратата си нагписа - «Забранено за свършени». Тази църква нараства непрекъснато, защото всеки от църковните членове е решил да показва разбиране и любов към посетителите. Членовете на тази църква са разбрали простичката истина, че човек може да се промени не чрез критика, осъждане и изобличаване, а единствено чрез приемане и любов в безопасна приятелска среда.

Часовете и дискусиите, прекарани заедно, бяха ръководени от пастор Цанко Митев, пастор Иван Мирчев, Николов и пастор Трифон Трифонов.

Всички младежки ръководители участваха активно, споделяйки своите инициативи, програми, идеи и дейности. Останахме впечатлени от служенето на младежите в ромските църкви, които всяка седмица събират средства, купуват продукти и помагат на нуждаещи се хора. Развълнувани бяхме и от ентусиазма на осемте младежи в Монтана, които организират често авторски програми с презентации, скечове и песни, отворени за външни хора.

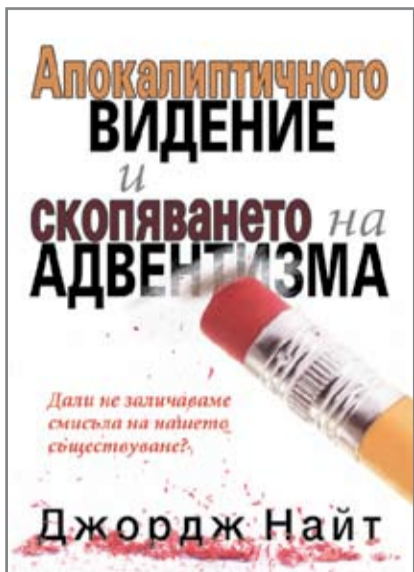
Общо участниците бяха около 50 човека от църквите във Видин, Монтана, Монтана - ромска, Червен Бряг, Вълчедръм, Долни Цибър, Враца, Радомир, Перник, Кюстендил А, Б и В, Гоце Делчев и седемте софийски църкви.

Погодни срещи ни помагат да развиваме лидерските си способности, провокират ума ни, разширяват хоризонта ни, отварят сърцата ни. Научаваме се по-добре да представяме визията си, предизвикват промяна. Всеки си тръгва по-мотивиран и по-ентусиазиран, защото вижда, че не е сам в проблемите си на лидер, а че всички ние заедно работим за Христовата кауза.

Т.Николова

ИЗДАТЕЛСТВО „НОВ ЖИВОТ“ ПРЕДЛАГА:

АПОКАЛИПТИЧНОТО ВИДЕНИЕ И СКОПЯВАНЕТО НА АДВЕНТИЗМА

Джордж Найт, 132 стр. Цена: 5.20 лв.

СКОПЯВАНЕ... Отвратителна гума! Но и изпълнена със съдържание - гума, свързана със загубата на репродуктивност. Научете как протестантският либерализъм е извършил тази операция върху самия себе си. Открийте как адвентизмът е изкушен да направи същото. Джордж Найт счита тази малка книга за най-важната в служе-

нието си за Бога. В нея той не само диагностицира настоящите проблеми на адвентизма, но и сочи откъд тях към съживяване на апокалиптичното видение. Защото то представя ключа към завървящата се динамика на времето, когато и църквата, и светът се свижат стремително към Второто пришествие.

Джордж Найт е професор по църковна история в Теологичната семинария на университета „Ендрюс“, САЩ.

КАКВО ЩЕ СЕ СЛУЧИ ПРЕДИ КРАЯ?

Дуайт Нелсън, 112 стр. Цена: 5.20 лв.

КАКВО ЩЕ СЕ СЛУЧИ ПРЕДИ ГРАБВАНЕТО

Когато книги от поредица религиозни романи се превърнат в бестселър веднага след като излязат от печат, християните би трябвало да се радват. Не е ли така? Особено, ако книгите насочват читателите към Второто идване на Христос.

Феноменално успешна, поредицата „Оставените“ - последвана от успешен филм - привлече вниманието на цяла Америка и дори на света. Има обаче едно голямо НО!

КАКВО КАЗВА БИБЛИЯТА ЗА ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ!

В своята ясна и библийски коректна книга авторът и пастор на университетска църква Дуайт Нелсън разглежда „под лупа“ основното събитие от поредицата - грабването на милиони хора, които изчезват в миг при така нареченото „тайно грабване“, като оставят зад себе си потресени и озадачени милиони

човешки същества, неспособни да си обяснят изчезването на роднини, приятели и колеги.

- Говори ли Библията за тайно грабване? Къде е описано? Ако не, каква е истината?

- Какво казва Библията за периода на „скръб“ и за „антихриста“?

- Дали авторите на поредицата „Оставените“ сами не са оставили настрана нещо от Свещеното писание?

- Вярно ли е, че няма значение в какво точно вярваме по отношение на Христовото завръщане, стига само да вярваме?

Книгата разглежда тези въпроси и вероятно ще намерите отговорите за малко изненадващи и неочаквани.

Дуайт Нелсън е професор в теологичен факултет и старши пастор в църквата „Пайнър мемориъл“ в Университета „Ендрюс“, Мичиган. Говорител е в християнската телевизионна програма „Доказателство“. Това е неговата девета книга.

а сега **НАКЪДЕ?** Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

Тай Гибсън, 224 стр. Цена: 10.00 лв.

Впечатления на читатели:

„Това е една от онези книги, които не можеш да спреш да четеш, щом веднъж я започнеш.“ „Интригуваща! Чудесно проникновение в Божието сърце!“ „Прекрасно развита теология!“ „Рядко съм бил така дълбоко развълнуван.“ „Разплаках се.“ „Всеки трябва да прочете тази книга!“

ВЛЮБВАНЕ БЕЗ КРАЙ

Ключови библийски истини, често проповядвани като сухи доктринални факти, са представени тук като живи прозрения за Божия характер. Троицата е разкрита като основополагащата реалност във Вселената. Бог е едновременно и Себе Си, и другият. Съществува в отношение на любов, насочена към другия. Затова творението е разглеждано като естествен израз на Неговото желание да възпроизведе интелигентни същества по Своя образ, за да може и те да познаят радостта от любовта Му. Вечният живот е показан като съществуване, което добива смисъла си от преживяването близост с Бога на любовта. Грехопадението, Въплъщението, Кръстът и други решаващи истини са изяснени на фона на вечната връзка на любов с Него. Като рядко срещан синтез на сърцето и ума „Влюбване без край“ е едно емоционално и интелектуално пътешествие с автентична красота. В тези страници срещате Бога като реална Личност, Която излъчва безкрайна любов и пламенна емоционалност. Глава след глава ще откривате, че се чувствате така, сякаш някой ви е хванал за ръката и ви е съпроводил до Божието сърце. Щом веднъж стигнете там, ще се уверите, че сте специално удостоени с Неговата любов.

Покана за среща на АРФА (сдружение на пенсионирани адвентисти франкофони) 2011

От 1985 г. АРФА организира годишна среща в Колонж за пенсионирани служители в делото: пастори, евангелизатори, учители, медицински и административни работници. Тази година срещата ще бъде на представители от цялата територия на Евро-Африканската дивизия. Елате да се видите с приятелите си от доброто старо време!

31 август до 4 септември 2011 г. Кампус Адвентист дьо Колонж. Справки: Adolf et Janine Kinder, 463, route du Rosay, F - 74700 Sallanches, ou adi.kinder@orange.fr 0033 (4) 50 58 10 01

Излезе от печат БРОШУРАТА: „РЕПРЕСИРАН“ от пастора пенсионер: Михаил В. Контаров. Можете да я намерите при: 1. Местните църкви (чрез пастора) 2. Областния пастор 3. Автора - на адрес: ул. Йосиф Стоянов, 7 гр. Варна 9000 тел.052 46 00 90; GSM 0885 819-433

ТЕОЛОГИЧЕН КОЛЕЖ "СТЕФАН КОНСТАНТИНОВ" ПРИЕМ НА СТУДЕНТИ РЕГОВНО ОБУЧЕНИЕ ЗА УЧЕБНАТА 2011-2012 г. ПО СПЕЦИАЛНОСТ ТЕОЛОГИЯ

Прием на студенти в Теологичен колеж "Стефан Константинов"

- Необходими документи за кандидатстване: 1. Молба в свободен текст 2. Автобиография 3. Препоръка от проповедника, обслужващ местната църква, която посещава кандидат-студентът 4. Копие от дипломата за завършено средно образование 5. Две актуални цветни снимки паспортен формат

Документите се подават лично в колежа или по пощата с препоръчано писмо на адрес: 1202 София, ул. „Цветан Минков“ 11, за Емил Гаджалов. Краен срок за подаване на документи: 30 юни 2011 г.

Кандидатстудентски изпити 12 юли 2011 г. - Тест по история, български език и литература (ТИБЕЛ). Тестът се базира върху материала, изучаван в 9-ти клас по история и литература, както и върху правилата и нормите на българския книжовен език (граматика, правопис и пунктуация). 13 юли 2011 г. - Устно събеседване върху "Евангелието от Матей"

Приема студенти редовно обучение за учебната 2011/2012 г. по специалност "Теология" с образователно-квалификационна степен "Бакалавър" Изпитите ще се провеждат от 10.00 ч. на 12 и 13 юли в залите на колежа на адрес: София, ул. „Цветан Минков“ 11 (до Львов мост). За контакти учебен отгел 02/ 8322183 E-mail: info@sdabg-college.org www.sdabg-college.org